

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

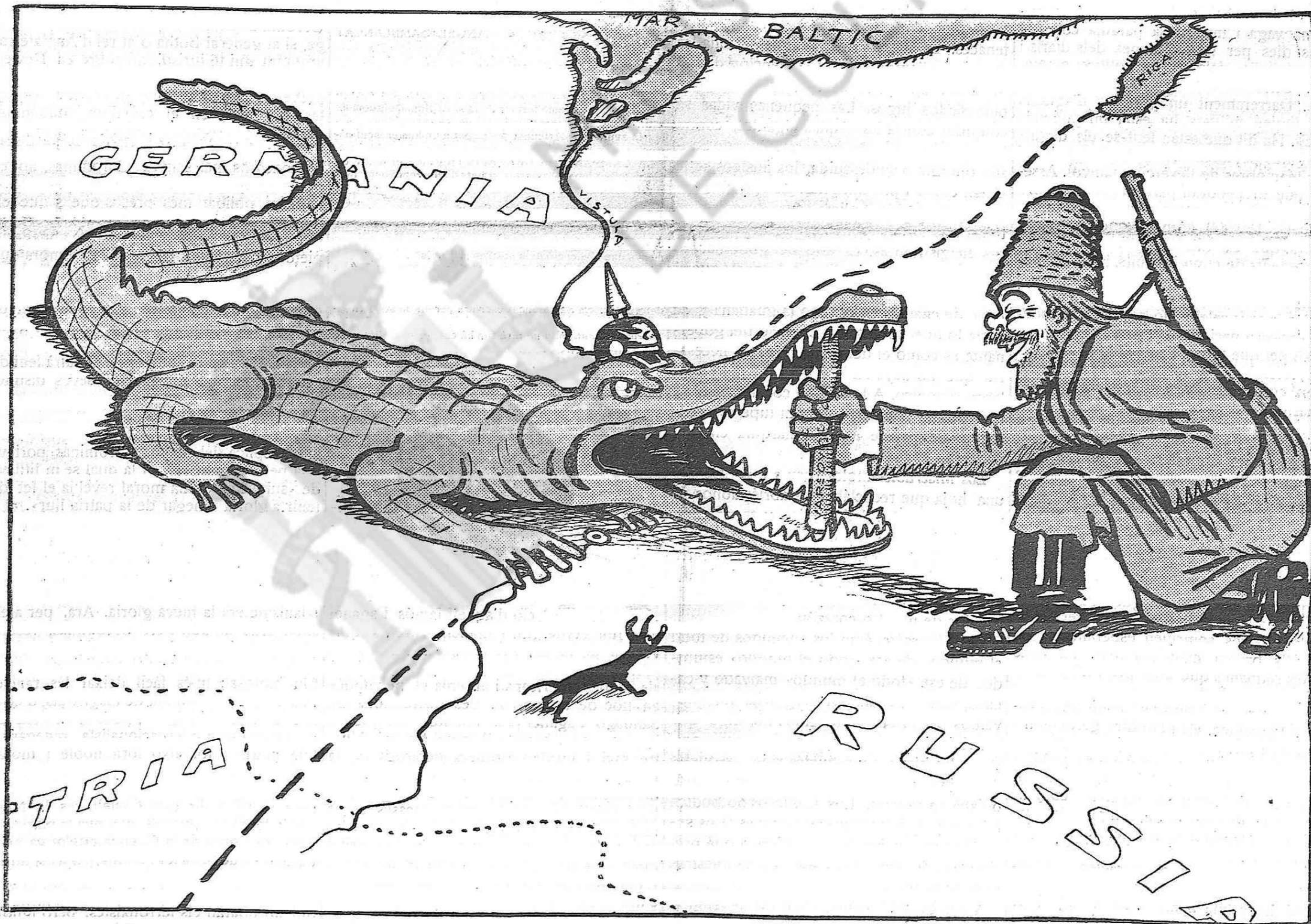

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LA CAÇA DEL COCODRIL

—Apa, mossega, mossega!... Com més fort mossegaràs, més les dents hi deixaràs.

Veient visions

Hi ha a Reus, fa algunes setmanes, un paro general provocat pel locaut dels patrons. Acaba de produir-se a Barcelona la vaga general del ram de construcció. L'un i l'altre d'aquests dos conflictes socials tenen causes propies, sabudes de tot-hom. El de Reus, especialment, té una llarga historia de setmanes i de mesos.

Això no obstant, la premsa reaccionaria i conservadora, hi veu coses estranyes i misterioses. Se parla de la mà oculta. Una mà que de oculta no en té res, puig aqueixos periòdics la saben descobrir amb són ull vigilant.

Quina serà la mà oculta d'ara? Qui deu fer moure els agitadors obrers? D'on ve el vent que fa tornar tempestuosa la nostra mar?

Alguns diaris ho diuen; altres només ho insinüen. Això, segons ells, és obra de

For anglès. Suposem que aviat se parlarà d'aquells sindicalistes francesos, que sempre surten en temps de vaga, però que ningú ha vist mai.

Reivindicacions socials, angunies i miseries del proletariat, afanys de millora, es- perit de solidaritat obrera... tot això no existeix pels periòdics reaccionaris i conservadors, actualment germanòfils. L'or anglès és la causa dels presents conflictes socials.

I això ho diuen ells, que saben distingir molt bé l'or del Tàmesis de l'or del Rhin.

L'enganyosa calma

ALMA... Quietut... Són... En Dato i els seus ministres fan la migdiada. La dolça neutralitat els protegeix de perills. Ni malde-caps, ni angunies, vénen a destorbar el seu plàcid estiu.

Però tot això és aparent. Una cosa és l'apariència i una altra la realitat. Mentre els ministres se donen al plaer de la sesta, escolteu bé, escolteu atentament... Sentireu, ben cert, l'amoinós cantar incansable de les cigales germanòfiles que omplen l'arbrada de la nostra premsa, tan amorosament regada pels alemanys. Mes no és a aquesta cantúria monòtona i ensopidora a la que ens volem referir. Escoltant, escoltant, sentireu entorn del ministeri endormiscat, un xiuxiueig d'intrigues diplomàtiques i fins un soroll d'armes.

Nosaltres en tenim la convicció: la xafogor calmosa d'aquest istiu amaga coses greus. Fins ara es manté el secret. El teló amaga l'escena; però se sent el copejar dels iramoistes que preparen el canvi de decoració.

No obstant, alguna cosa pot conjecturar-se. Una vaga i misteriosa paraula corre fa alguns dies per les columnes dels diaris i per les tertulies dels centres polítics: *maniobres*... Unes altres veus afegeixen: *en el nord*... Darrerament un periòdic d'aquests que's titulen militars, ha estat un poc més explícit. Ha dit que estan fent-se els deguts preparatius per a realitzar en la tardor vinent grans maniobres de l'exèrcit espanyol. Asssegura que hi pendran part un gran nombre de forces (tres o quatre còssos d'exèrcit, o sigui uns 150.000 homes), que el Rei hi assistirà, que els dits efectius els formaran els excedents de cupu instruits, i que manobraràn amb tots els elements de guerra i amb els serveis auxiliars, i que probablement precedirà a la seva celebració la pujada al poder d'un «govern nacional».

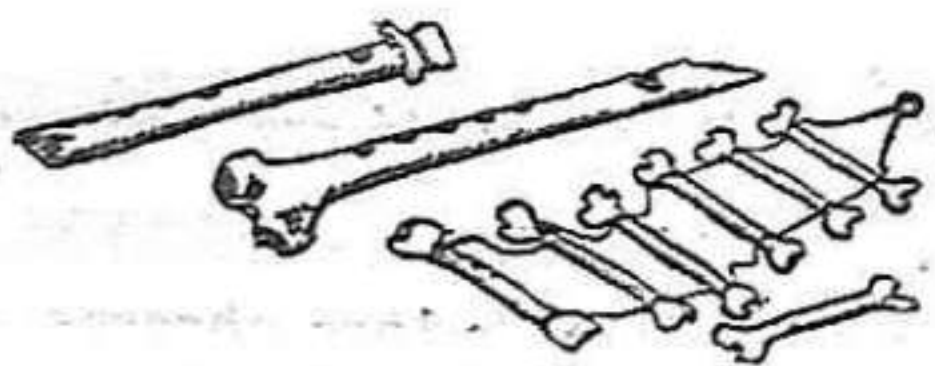
Això pel que toca a l'exèrcit de terra. Pel que's refereix a la marina militar, també passen coses estranyes. El mateix ministre de Marina ha declarat que s'ha donat grans presses per a enllestir totseguit el cuiracat *Alfonso XIII*, i ha deixat anar paraules tant insinuants com aquestes: «és precís estar preparats per a qualsevol eventualitat que pogués presentar-se».

Per terra i per mar, doncs, hi ha núvols inquietadors. A què obeeixen els preparatius actuals? Segueixen rodant per les planes de la premsa els mots Gibraltar, Tànger, Portugal. Mentre en els quartels, arsenals i fàbriques de material de guerra augmenta extraordinàriament l'activitat, els germanòfils alts i baixos somriuen esperançats i els seus ulls brillen maliciosament. Fa unes quantes setmanes que amb prou feines parlen de la neutralitat.

Perque ara un important conflicte ha esclatat a Barcelona, els periòdics germanòfils se mostren terriblement enutjats, *El Correo Catalán*, llengua-llarg com sempre, publica seguidament articles furibunds, demanant que la vaga sigui ofegada ara en sos començos costi el que costi. Se veu prou bé que aqueixa gent hipòcritament neutral tem que les perturbacions interiors destorbin la realització d'algun plan de caràcter internacional.

Sí: hi ha calma aparent. Fa la migdiada el senyor Dato. Però que no se'n fiin gens els amics que té a la península la Quàdruple Intel·ligència.

FITJ MEN

Continuación

ECTOR, yo escribia en un diario que se llamaba *Los Miserables*. No sé si tú lo conocías. Nombrarlo, sí que lo has oído nombrar, porque en estas páginas se ha hecho de él mención algunas veces.

Aquel periódico nació predestinado a morir prematuramente. Las madres, cuando ven que un hijo suyo es demasiado inteligente, demasiado brioso, demasiado aventajado, temen en seguida por él y le auguran un próximo y fatal fin. Desde el primer día que vieron la luz *Los Miserables*, hasta la mañana aciaga en que al irlos a llamar a la cama no se despertaron, le estuve diciendo yo a su madre: «Este hijo se nos va a morir».

Las vidas vigorosas tienen muchos enemigos. Las mujeres están sedientas de la energía de los hombres fuertes y echan muchos tragos en ellos. Y es claro: botijo en que se bebe con frecuencia, se queda pronto vacío. El alcohol ulcera las meninges de los cerebros inteligentes y pudre las voluntades más tenaces. La mediocridad ambiente sitia las almas que llaman hacia sí la atención de demasiados ojos y los cuerpos que absorben demasiados jugos. Las pequeñas vidas se conjuran contra las plantas gigantes, contra los organismos centralizadores. Cuando Sansón duerme o se descuida, los filisteos se le echan encima por millones. La sociedad tiene para esto su policía, sus guardias de todas clases, sus esbirros, sus inspecciones y sus magistraturas. El arte de gobernar es como el arte de la jardinería. Importa que el césped sea todo bien igual. Para esto, se pasa de cuando en cuando la guadaña y se corta lo que sobresale. El oficio del gobernante es como el del peluquero. Es necesario que no haya en la cabeza un pelo más largo que otro. A lo más se consiente sobre la frente un poco de tupé. El tupé es decorativo. Se parece a la monarquía en una nación.

Los Miserables molestaban a muchos. Era una noja que redactábamos abriéndonos la yema de nuestro dedo índice y escribiendo con el mismo dedo y con el líquido que salía de la herida. Era una hoja bermeja entre tanto papel gris, una hoja que enrojecíamos con sangre de las aurículas y de los ventrículos de nuestro corazón.

Los Miserables eran los enemigos de todo el mundo, de ese «todo el mundo» estúpido, de ese «todo el mundo» malvado y canalla, entre el cual, por desgracia, nos movemos y con el cual tenemos no digo que convivir sino que «conpenar» y «conmorir». Requetés blancos y requetés rojos, requetés de boina y requetés de gorro frigio nos odiaban a muerte. Los primeros no podían tolerar que se les llamase cobardes. Los segundos no querían que se dijese a qué precio son revolucionarios algunos de nuestros revolucionarios.

Y así, gloriosamente, rodeado de lenguas agresoras, amagado de puñales por todas partes, como César en el Senado, ha caído nuestro periódico.

**

Al desaparecer *Los Miserables*, yo me hubiera quedado desarmado, desamparado, sin una piedra en que depositar de cuando en cuando el pesado fardo de mis angustias, si don Antonio López no me hubiera dicho:

«Véngase usted a LA CAMPANA. Entre las doctas teorías de Alomar, las críticas intensas y acerbas de Mario y las piruetas desconcertantes de Reventós, no irá mal la literatura descamisada y convulsionaria de usted, su prosa acometedora e irruptora, su prosa calurosa y cínica como carne de un joven muslo desnudo».

Muchos torcerán el morro, ai verme reaparecer aquí. Lo torcerán los requetés. Lo torcerán los germanófilos y los neutrales benévulos. Lo torcerá Muley Hafid. Lo torcerán los explotadores de la Exposición de Industrias Eléctricas. Lo torcerá la buena, y de antiguo conocida, gente de las oficinas del Juzgado de Atarazanas. Lo torcerán los queridos compañeros en la prensa que no podían tragar a *Los Miserables*. Lo torcerán muchos sollastres que temen nuestra pluma.

Toda esa gente se dirá: «¡Vaya una jiba, la que nos ha hecho éste! Lo echaron de la casa por la puerta y se nos ha metido en ella por la ventana».

En cierta ocasión, pronunciaba Enrique Ferri un discurso violentísimo en la Cámara italiana. El Presidente, viendo que no podía, a pesar de llevar rotas muchas campanillas, reducir al silencio al rebelde diputado, lo mandó expulsar de la sala por la fuerza pública. Ferri no se inmutó por esto. Como la Cámara italiana tiene la cubierta de cristal, subió a la techumbre, hizo de un martillazo en ella un agujero, asomó por él la cabeza y gritó: «Señores diputados, estaba diciendo hace un momento...»

Pues este caso se repite en cierto modo aquí hoy.

ANGEL SAMBLANCAT

El diari republicà *Los Miserables* s'ha vist obligat a sospendre la seva publicació.

En ell hi col·laborava assiduament un cultíssim escriptor qui, tant pel tremp feridor de la seva ploma, diguem-ne estil, com per la calitat i valentia de les seves idees, semblaria avui, sense tribuna, postergat a un immerescut ostracisme. Aqueix notable escriptor és l'Angel Samblancat.

LA CAMPANA DE GRACIA es creu amb el deure de obrir de bat a bat les portes al batallador republicà, oferint-li les seves columnes. Li obre les portes i repica a festa.

Per deferència al brau publicista insertarem els seus articles en castellà, sense que en això s'hi pugui veure un cas insolit, sense precedents en aquest setmanari, ni menys una abdicació dels nostres principis.

I no dubtem de la cabalerositat d'en Samblancat. Volem dir que, an aqueixa deferència nostra, sabrà respondre el qui és des de avui un nou amic i company, amb una altra deferència: En Samblancat escriurà per als nostres llegidors en llengua catalana molt aviat. Ens ho ha promès. Escriurà en català, i ho farà tan bé com en castellà; això ni cal dir-ho. — N. de la R.

PAGANEL, DIPUTAT

EL senyor don Pere Corominas pateix una tan lamentable amnesia, que'l converteix, en la seva vida pública i en les seves obligacions personals, en una encarnació d'aquell famós Paganel d'en Juli Verne. En Paganel, distret, s'equipocava de vapor; per marxar cap a l'Índia, prenía el camí de Xile, incorporava el Japó als mapes americans i aprenía el portuguès en lloc de l'espanyol. Les distraccions de Santiago Paganel eren infinites. Lo que no impedia que'l senyor Paganel fós un il·lustre savi i un dels primers geògrafs de la França. Segurament arribà a diputat. Les distraccions del senyor Pere Corominas són també infinites, però oblida masses coses respectables, i és qüestió de fer-li recordar quan s'ha adoptat aquesta *toilette* filosòfica. L'iracundia, senyor don Pere Corominas, no entra en les virtuts de lo que vostè anomena la santetat humana, ni l'injúria pot ésser en vostè arma, ni el vago agravi defensa. El senyor don Pere Corominas deu respecte a la seva intel·ligència i ai déu i a l'esperit dels altres, perque la ploma que amb ansies asmàtiques d'apòstol escrigué *La Vida Austera*, no pot exercitar-se en jocs de pamfletista.

Unes ratlles del meu article sobre l'indult, per ell demanat, del general Dewet, han sobreexcitat al senyor Corominas. Les ratlles eren aquestes: «El senyor Corominas,

que no va demanar l'indult d'en Ferrer, que no demana el dels condemnats que encara pateixen presidi per la revolta de 1909, demana el d'en Dewet». El senyor Corominas després d'anomenar-me «bútxera», crida mentida! i afegeix: «Tots els condemnats pels feits de juliol han sigut indultats, fóra dels pocs que ara diré». I en cita vuit, dels quals set fóren condemnats per delictes comuns. No resulta ben justa la qualificació de bútxera que m'aplica i ben palpable la seva intervenció misericordiosa?

Però l'ànima de Paganel que arrocega el senyor don Pere Corominas torna a redreçar-se. El senyor Corominas ha tornat a sofrir un altre dels seus lamentables oblits. En el presidi de Tarragona, pateix condemna, pels succesos de juliol, Francesc Rudo. En el penal de San Miguel de los Reyes, sofreix cadena perpetua Jacinto Villarroya. En la nostra presó, hi figura Artur Gallifa. Nosaltres no som diputats, no hem pujat mai ni als ministeris, ni a les direccions generals, i no podem, com el senyor Corominas, demanar les llistes minucioses, concretes dels condemnats. Com ha pogut ell oblidar aquests tres homes, dels quals, sense cap investigació, hem tingut notícies? I si tan fàcilment les hem conseguides, com han pogut esquivar les toçudes dil·ligencies del senyor Corominas, que se'ns presenta com el redemptor, gairebé únic, dels condemnats en 1909? Més encara. En el nostre municipi figurava, o figura, un regidor, el senyor Font, que no va poder pendre possessió per estar condemnat a mort i refugiat a França. Per què no'l cita en la seva llista? Per què existeixen entrebancs enormes per a aconseguir el seu indult? La demanda del d'en Dewet, feta per en Corominas, ignorem si commourà al general Botha—ara el senyor Corominas no sab a qui endreçar el missatge, si al general Botha o al rei d'Anglaterra, ignorant qui té jurisdicció sobre en Dewet, — però en Corominas l'ha realitzada, sense preveure dificultats, que ell no deu esmentar, ni témer en el cas d'un condemnat de 1909.

Si un bútxera troba quatre condemnats desconeguts pel senyor Corominas, no és de témer que Paganel, diputat per Barcelona, hagi oblidat més presos que'ls que ell enumera? Però nosaltres coneixem al senyor Corominas i confiem en la seva abnegació pietosa. Confiem fins en que'ls rumors que corren per la ciutat de que en les pròximes eleccions municipals presentarà la seva candidatura, no's realitzaran i en que'l senyor Corominas seguirà essent diputat per a entendre la seva misericòrdia sobre els dolers presidiaris. Aquest bútxera li seguirà fent de acòlit, procurant esmenar les seves distraccions.

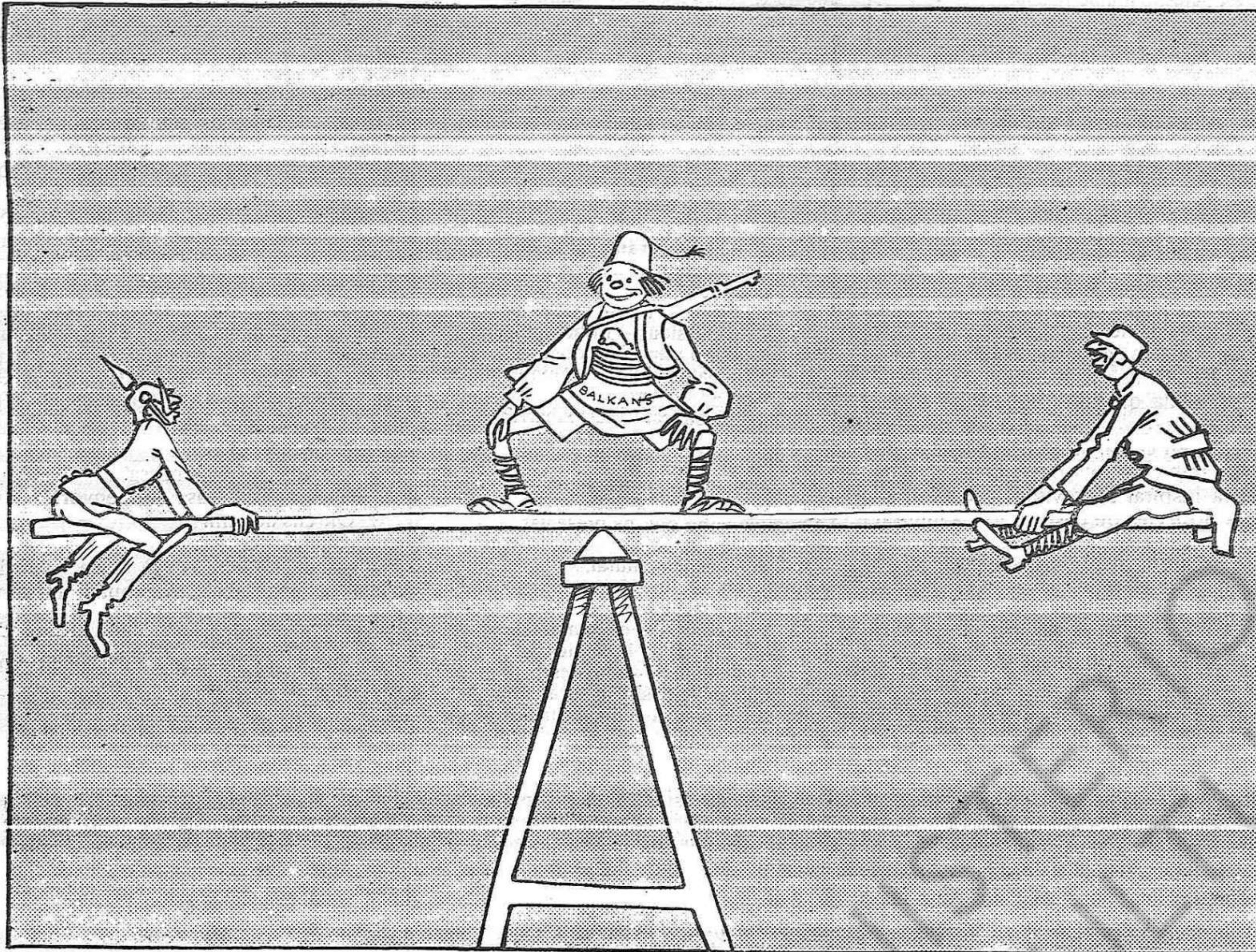
**

La rèplica del senyor Corominas portava una petita capsalera, en la qual se'm titllava de «subjecte, quina moral revela el fet de tenir a gloria renegar de la patria llur».

Amics meus: Abandonar el castellà per a escriure el català, immoral; deixar la llengua originària per a estimar i parlar la llengua de Catalunya, immoral; preferir la terra catalana a la castellana, immoral. Abans, el meu catalanisme era la meua glòria. Ara, per a els subalterns de don Pere Corominas, resulta el meu deshonor. Jo, per a aquests catalanistes, puc abandonar el catolicisme que'm fou imposat; m'és fàcil deixar les rancies idealitats d'una família de magistrats, d'eclésiàstics i de «hidalgos»; podria, en nom de un anarquisme internacionalista, renegar de tota patria, i tot això fóra noble i moral. Emperò estimar a Catalunya, allistar-me en els seus ideals, fent d'ells el meu orgull i el meu sacrifici, dir que Castella és la mèva patria territorial, però Catalunya la patria del meu cor, preferir a Cuenca que'm va parir Figueres que'm va fer l'ànima, per a els turiferaris de don Pere Corominas representa la revel·lació d'una moral tèrbola. És una opinió que aprobaran els lerrouxistes, però ignoro quin concepte formaran d'ella els catalanistes, que fins ara havien estimat i agrait la mèva catalanització.

Passejant per Madrid, al començar l'istiu, m'interrogava un parent meu, gran senyor d'ànima i de gestos, sense altra tara que l'ha d'ésser conservador i anticatalà: «¿Pero tú crees que te agradecerán lo que haces? ¿Tú piensas en que no te echarán alguna vez en cara el ser castellano? Los catalanes son de mala raza». Com aleshores, me cantaren *Els*

La sort dels Balkans

El salt mortal és imminent.
Per quin cantó es decidirà?...

Pot-sè en el número vinent
la solució podrem donà.

Místics en remull

—És molt mal fet, pare Ambrós,
a la tarde vení aquí
amb mí a remullar-se el còs!
—Que ets plagal!... aixís m'ho faa di.
No has vingut tu, aquest matí,
a rentar-te, també amb mí,
aquell pecadet tan gros?

Una carta que publiquen quasi tots els diaris, el pretendent Jaumet se permet el luxe de fer declaracions contra Anglaterra.
Al mateix temps alaba als seus súbdits espanyols, els jaumins, per la seva defensa de la neutralitat.
Qui ho entén?
També diu que li agradaria que el seu generalíssim, von Mella, anés a visitar-lo a la seva

residència de Frohsdorf, per a acompanyar-lo «a comèr el pan de la guerra».
Ara veurem lo que li respondrà el gran Mella.
El gran Mella deurà di que, per menjar pa de K. K., val més no moure's d'aquí.

El senyor governador va prohibir el míting republicà del «Soriano», que estava projectat pel diumenge.
En canvi, el mateix dia, va deixar passar pels carrers, en correcta formació, amb boina i amb bandera, els carlins que venien de la muntanya.
Els nosires ulls ho van veure.
Visca la justícia!

Victima d'un accident automobilista, ha mort, a San Sebastián, don Benet de la Cuesta, diputat a Cortes.
Q. E. P. D.
Era gendre d'en Maura.
Està vist que hi han sogres que porten desgracia.

Demà, diumenge, tindrà lloc a Tarragona un míting republicà, en el qual sols hi parlarà en Lerroix.
Ens alegrariem que això fós cert.
Volem dir que temem que, a pesar del anunci de que sols parlarà en Lerroix, pot-ser parli alguna altra persona...
El delegat del governador.

Llegeixo:
«Ayer estuvo en el Gobierno civil la superiora de las Religiosas Carmelitas...»
Amb seguretat que's van entendre més que amb en Giner de los Ríos.

Diàleg cullit al vol, dilluns passat, a la plaça Nova:
—Que no ho sab, senyor Magí?
—No pas tot, senyor Nadal.
—Doncs ha de saber que ahí, diu que un frare caputxi predicà a la Catedral.
—I... es pot saber què va di?
—No ho sé, però tan se val!

La amenaça.
Mentres s'estava celebrant un casament en una església, el capellà, després de donar la benedicció als nuvis, va adonar-se que un concurrent, llarg de dits, parlava molt encarament a l'orella d'una noia que també formava part del seguici nupcial.
El mossèn, empimpat, cridà als festajadors, amb tò àmena çador:
—Vaja, prou!... Si no esteu quiets, us caso també a vosaltres!

«Al banquet conservador celebrat darrerament, a Corroba, ni assistiren 500 datistes.»
Cinc cents?
Encara!
Bé en té prous d'adictes, don Eduard!

Un corredor d'anuncis s'empenya en conquistar a un botiguer que no's decidex a deixar-se convèncer.

—Apa, home, faci un anunciet; pensí en aquell refrà «qui no anuncia no ven».
—Cahl!... El meu establiment és molt antic i no necessita propaganda.
—Que no, diu...? Fixi's amb nostre Senyor; és molt més antic que vosté, molt més conegut i, no obstant, miri, cada dia fa repicar les campanes de les esglésies.

Sembla que'l ministre de la Guerra ha negat rodonament que, per ara, hi hagi intenció de celebrar les grans maniobres militars anunciades.

Si ha d'ésser per a bé, val més aixís.
Perque encara que unes maniobres siguin cosa de broma, jugant, jugant, devegades es pot pendre mal.
Quedem, doncs, en que l'únic que aquí fa maniobres és en Dato.
I encara les fa d'amagatotís, o siguin maniobres brutes.

L'«Ateneo Obrero», de Gracia, ha sigut favorescut amb una subvenció de 12.500 pessetes.
Arri poc o molt!
Per rematada de la festa major, no està mal la picossada.

De un telegrama que's llegeix bastant sovint: «Esta mañana el Rey ha despachado con el señor Dato».
Veiam el dia que'l redactat d'aqueix «parte» es varià una mica, i llegirem:
«Esta mañana el Rey ha despachado al señor Dato».
Tan de bò de Déu!

Un fet que's repeteix molt sovint a la capital d'Espanya i que remarca el seu *desdoro* de poble incivil.
S'escapa un brau destinat a les corregudes, comença a empaïtar als transeunts, i en fereix tres o quatre.
Es veu que no n'hi ha prou amb que en el nostre país cundeixi l'afició als braus.
Volen que tots els espanyols siguem toreros per força.

Uns quants radicals del districte sisè han acordat fundar un centre polític republicà que's titularà: «Los Aliados».
Mal fet, homes.
Per donar gust al nostre Sanxo s'havien de nomenar: *Los Neutrales*, o encara millor... *Los del 42*.

El protagonista d'un crim estúpid i vulgar, ocorregut a Madrid, es diu Manuel Palomo i havia sigut frare.
Frare i Palomo?
Pobre *colomet* encaputxat!
Vès qui ho havia de dir!

Quadros neutralistes.
A Madrid hi ha hagut bastant rebombori a causa de la manca del pes en el pa.
De seguida es queixen els de la *meseta*.
Encara no som allà on anem.
Ara no hi troben el pes.
Aviat no hi trobaran ni el pes... ni el pa.

Llops amb llops mai se moceguen.
En una nota facilitada per l'Alcaldía se fa saber al públic que l'Ajuntament estudia el millorament de les gabies destinades a les aus de rapinya existents al Park.
Ja ho veuen.
Els regidors preocupant-se pel benestar de les *aus de rapinya*!
Volen que els seus colgues disfrutin d'una vida dolça i regalada.

A l'Austria-Hungria, i a totes les nacions que simpatitzen amb ella, s'ha celebrat amb gran pompa el LXXXVe aniversari del naixement del vell emperador Francesc Josep.
Volen dir que n'hi ha per a tant?
En tal diada com la d'aqueix aniversari no se'ns acut sinó exclamar:
—Quins vuitanta cinc anys més mal empleats!

El vinent dissabte, dia 28
LA CAMPANA DE GRACIA
publicarà un interessant
Número extraordinari
8 planes de text i ninots
de palpitant actualitat 10 cèntims